

Publicerad 2014-03-09 17:54 av Christine Å

En guldfiskromans

Vi är inte mer än främlingar nu,
ändå minns jag tiden då allt var annorlunda.

När du och jag spenderade månader och år
i ett spel som båda vann och förlorade,
men aldrig samtidigt.

Vi var perfekta på ytan
men upptäckte ständigt att under
var vi långt ifrån eniga.

Jag inbillade mig att nervositeten
kom i vägen för oss, men ärligt?
Månader och år av ytligt spel.

Men så fanns det tillfällen,
tillfällen då allt klickade och vi förstod
varandra hela kvällen och natten.

Varför var det så svårt dagen efter?
Var vi aldrig mer än en djup attraktion
som ständigt blommade upp för att snart dö
i brist på något äkta?

Och med en guldfisks minne
åter blomma upp för att åter dö,

blomma upp, dö.

Blomma upp...

dö.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christine Å med Poeter.se id #31460 innehar upphovsrätten